

La remor de les onades - Yukio Mishima

Yukio Mishima (1925-1970) va ser un escriptor japonès influït pel romanticisme i el decadentisme, que amb el temps es va decantar cap a posicions més aviat espartanes. Al final dels seus dies es dedicava regularment al culturisme i les arts marcial, va fundar el seu propi exèrcit, va estimular un alçament militar a favor de l'emperador, i finalment es va suïcidar seguint el ritual dels samurais.

Abans de patir vel·leïtats militars, Mishima va dur una vida consagrada al cultiu del cos, a l'escriptura i a la vida social. Des de petit va estar obsedit per la mort i pel sadomasoquisme, dos temes que afloren a la majoria de les seves obres, carregades i preciosistes com les de Huysmans o Villiers de l'Isle-Adams, dos autors que admirava. En la majoria dels seus contes, novel·les i drames, s'estableix una identificació entre la mort, la bellesa i l'èxtasi. Si haguéssim de triar un personatge que sintetizés l'obra de Mishima, ens decantaríem per sant Sebastià, el jove mig nu martiritzat fins a una mort gloriosa.

A *La remor de les onades*, els lectors hi buscaran en va les escenes perverses que han fet cèlebre Mishima, ja que la parella d'enamorats que la protagonitzen és un model de salut i de naturalitat. John Nathan, biògraf i estudiós de Mishima, considera que es tracta de l'única relació sana que es pot trobar a la seva obra (en un moment d'ofuscació un dels dos enamorats es planteja un suïcidi en parella, però la iniciativa és desestimada). Els referents són Dafnis i Cloe, dos enamorats joves i ingenus que evolucionen feliçment en un entorn idíl·lic, propi d'una novel·la pastoral.

Els coneixedors d'altres obres de l'autor poden sospitar que sobre tanta bondat s'hi abatrà finalment la injustícia. Al capdavant, ja sabem la sort que espera al príncep idiota de Dostoievski o al Rocco de Visconti. Però a *La remor de les onades*, el desenllaç no és anguniós. Potser per això el llibre --i la pel·lícula subsegüent-- va ser un èxit a Japó quan es va publicar per primera vegada, el 1954: ¿a qui desagraden les històries d'amor que acaben bé?

L'acció se situa en una petita illa de l'arxipèlag nipó, a recer de les perilloses influències de les grans ciutats. Shinji i Hatsue, joves i ingenus, troben en l'altre l'èsser idoni per dedicar-li un amor puríssim. Per complicar-los la relació, i també perquè la seva bondat ressalti encara més, Mishima introdueix un parell de personatges negatius. La trama

es completa amb els pares amatents, un rumor malintencionat, la pressió dels vilatans anònims, un flux de correspondència il·lícita i un rival amorós. Afegim-hi també el far que il·lumina tot el que s'esdevé a l'illa, habitat pels dos personatges més lúcids. Com en un conte infantil, s'activa una prova que té com a conseqüències un càstig i un premi. Finalment, els déus es mostren benèvolts amb els éssers que es captenen com cal. La moralitat és explícita: l'important no són els diners, ni tampoc la fama, sinó el coratge.

D'uns anys ençà, Occident s'ha anat familiaritzant amb algunes peculiaritats de la cultura japonesa, si més no en l'apartat més naïf de la cultura popular, que ens ha fet acostumar als personatges d'una peça, coherents fins a l'últim moment. Des del punt de vista de la tradició literària occidental, *La remor de les onades* es pot considerar una excel·lent novel·la juvenil.